

ΜΙΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΑ ΠΟΙΗΤΡΙΑ

(Edna St. Vincent Millay)

Ἡ Edna St. Vincent Millay εἶναι ἡ ποιήτρια πού ἀπὸ τοὺς νεώτε-
ρους Ἀμερικανοὺς λυρικοὺς συγκεντρώνει ἴσως τὰ μεγαλύτερα χαρίσματα.
Γεννήθηκε στὰ 1892. Ὁ ὄγκος τοῦ ἔργου της δὲν εἶναι μέγας, ἔχουν πῆ-
διμος γιὰ μερικά ἀπὸ τὰ ποιήματά της πὼς κάποιε «φτάνουν ὡς τὸ με-
γαλο». Ἐνὰ ἀπὸ τὰ ποιήματά της ἡ *Renascence*, γραμμένο ὅταν ἡ ποιή-
τρια ἦταν μόνο 19 χρονῶν, θεωρεῖται ἀπὸ τὰ πιὸ δυνατὰ καὶ παράξενα σὲ
ὁμορφιά ποιήματα τῆς νέας Ἀμερικανικῆς ποίησης. Ἡ Edna Millay, ἐκτὸς
ἀπὸ τοὺς τρεῖς ποιητικοὺς τόμους πού ἔχει ἐκδόσει, ἔχει κάνει καὶ διάφο-
ρες μεταφράσεις τραγουδιῶν, ἔχει γράψει διηγήματα, καθὼς κ' ἓνα θεα-
τρικὸ ἔργο. Σήμερα γιὰ τοὺς ἀναγνώστες τοῦ «Νουμά» μεταφράζουμε πρό-
χειρα μερικά ἀπὸ τὰ λιγότερα ποιήματά της:

GOD' S WORLD

(Θεοῦ Κόσμος)

ὦ κόσμε, δὲ μπορῶ νὰ σὲ πιάσω ἀπὸ πολὺ κοντὰ!
Τοὺς ἀνέμους σου, τοὺς ἀπλωμένους σου σταχτιοὺς οὐρανοῦς!
«Τίς ὁμίχλες σου, πού κυλοῦνε κι ἀνεβαίνουν!
Τὰ δάση σου, πού αὐτὴ τὴ χινοπωμιάτικη μέρα, πονοῦνε καὶ καταπέ-
[φτουν
Κι ὅλα λὲς κλαῖνε ἀπὸ χρῶμα! Αὐτὸν τὸν ξερό γκρεμὸ
Νὰ σφίξω ἀπάνω μου! Ν' ἀνασηκώσω τὸ γέριμο τοῦ μαύρου αὐτοῦ
[βράχου!
Κόσμε, κόσμε, δὲ μπορῶ νὰ σὲ πιάσω ἀπὸ πολὺ κοντὰ!

Ἀπὸ καιρὸ εἶχα ἀντικρίσει μέσα σ' ὅλα αὐτὰ μιὰ δόξα,
Ὅμως αὐτὸ ποτὲ δὲν τόχα ἰδῆ.
Τόσο εἶναι ἔδῳ τὸ πάθος τώρα
Ποὺ μὲ συντρίβει ὁλόκληρη. Κύριε, φοβάμαι
Πὼς ἔκανες τὸν κόσμιο παρὰ πολὺ ὁμορφο αὐτὴ τὴ χρονιά!
Ἡ ψυχὴ μου θαρρῶ πὼς ἔχει βγῆ ὅλη ἔξω ἀπὸ μένα· μὴν ἀφήσης νὰ
[πέση
Οὔτ' ἓνα φλογισμένο φύλλο· δέομαί Σου, εὔτε ἓνα πουλὶ νὰ φωνάξῃ!

WILD SWANS

(Ἄγριοι κύκνοι)

Κύτταξα μέσα στήν καρδιά μου ἐνῶ οἱ ἄγριοι κύκνοι περνοῦσαν ἀπὸ
[πάνω.

Τί νᾶταν αὐτὸ πού εἶδα καὶ πρὶν δὲν τῶχα ἰδῆ;

Μόνο ἓνα ρώτημα περσότερο ἢ ἓνα ρώτημα λιγότερο:

Τίποτα πού νὰ ταίριαζε μὲ τὸ πέταμα τῶν ἀγρίων πουλιῶν πού πέ-
[ταγαν.

Κουρασμένη καρδιά, παντοτινὰ ζώντας καὶ πεθαίνοντας!

Σπίτι χωρὶς ἀέρα! Σ' ἀφήνω καὶ κλείνω τὴν πόρτα σου!

Ἄγριοι κύκνοι, περάστε ἀπάνω ἀπ' τὴν πόλη, περάστε ἀπάνω

Ἀπὸ τὴν πόλη πάλι, σέρνοντας τὰ πόδια σας φωνάζοντας !

I SHALL GO BACK

(Θὰ πάω πίσω)

Θὰ πάω πίσω πάλι στὴν ἔρημη ἀκρογιαλιά,

Ἐνα μικρὸ θὰ χτίσω καλύβι στὸ γιालό,

Ἔτσι πού θὰ μπορῇ κι ὁ παραμικρὸς σωρὸς

Τῶν ἀδυνάτων φυκιῶν μέσ' ἀπ' τὴν πόρτα νὰ γλυστράη,

Ἐνα ἢ δύο μέτρα μόνο, καὶ πιά ποτέ

Δὲ θὰ γυρίσω νὰ σὲ πιάσω ἀπὸ τὸ χέρι·

Θὰ φύγω πέρα πρὸς ὅ,τι καταλαβαίνω

Κ' εὐτυχισμένη θὰ εἶμαι ὅπως δὲν ἤμουνα ποτέ.

Ἡ ἀγάπη πού γιὰ μιὰ στιγμή στάθηκε στὰ μάτια σου,

Τὰ λόγια πού γιὰ μιὰ στιγμή πέρασαν ἀπάνω ἀπὸ τὴ γλώσσα σου,

Ἐνα εἶναι μ' ὅλα ἐκεῖνα πού πεθαίνουνε μέσα σὲ μιὰ στιγμή,

Κάτι λιγότερο εἰπωμένο, κάτι περσότερο τραγουδισμένο·

Ὅμως θὰ ξανάβρω τοὺς ἀγέλαστους βράχους καὶ τοὺς οὐρανούς·

Ἀνάλλαχτους καθὼς ἦτανε ὅταν ἤμοιν νέα.

PITY ME NOT

(Μὴ μὲ λυπάσαι)

Μὴ μὲ λυπάσαι ἂν τὸ φῶς τῆς μέρας

Στὸ σβύσιμο τῆς μέρας δὲ φέγγει πιά στὸν οὐρανό.

Μὴ μὲ λυπάσαι γιὰ τὶς ὁμορφιᾶς ποὺ ἔχουν περάσει
 Ἐπὶ χωράφια καὶ ἀπὸ θάμνους στὸ κύλημα τοῦ χρόνου.
 Μὴ μὲ λυπάσαι γιὰ τὸ λιγότεμα τοῦ φεγγαριοῦ,
 Οὔτε ἂν τὰ ρήχη τῆς θάλασσας γυρίζουν πίσω πρὸς τὸ κύμα,
 Οὔτε ἐνὸς ἄντρα ἂν ὁ πόθος σωπαίνει ἔτσι γρήγορα,
 Οὔτε ἂν ἐσὺ δὲ μὲ κυττάξεις πιά μὲ ἀγάπη ἐμέ.

Αὐτὸ τῶξερα ἐγὼ πάντοτε· ἡ ἀγάπη δὲν εἶναι
 Παρὰ τ' ὀλάνοιχτο λουλούδι ποὺ τρικυμίζει ὁ ἄνεμος,
 Παρὰ τὸ μεγάλο τὸ κύμα ποὺ χύνεται στὴν ἄστατη ἀκρογιαλιά,
 Σπέρνοντας καινούργια ναύγια μαζεμένα στοὺς ἀνέμους.
 Λυπήσου με ἂν ἡ καρδιά εἶναι ὀκνή νὰ μάθῃ
 Ὅτι γοργὸς ὁ νοὺς ἀντικρίζει σὲ κάθε γύρισμα.

Μεταφραστὴς ΔΕΑΝΔΡΟΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΒΙΒΛΙΔΙΟΥ

Η Φ Η Μ Η

173. Μὲ μιᾶς πετάει στῆς Ἀφρικῆς τὶς πολιτεῖες ἡ Φήμη,
 ἡ Φήμη, ποὺ γοργότερο κακὸ ἅπ' αὐτὴ δὲν εἶναι.
175. Ζῆ μὲ τὴν κίνηση, καὶ ὥς πάει ὅλο ἀποχτάει δυνάμεις·
 πρῶτα ἅπ' τὸ φόβο τῆς μικρῆς, κατόπι ἀξαίνει τόσο,
 ποὺ ἐνῶ στὴ γῆ πατῆ βυθᾷ στὰ νέφη τὸ κεφάλι.
 Ἡ Γῆ λένε τὴ γέννησε, ποὺ ἅπ' τῶν θεῶν ὀργιστὴ
 τὴν ὀργητα, στερνὴ ἀδερφή τοῦ Κοίου καὶ τοῦ Ἐγκελάδου,
180. μὲ πόδια ἀστραφτερὰ καὶ μὲ φτερὰ ποὺ δὲ μουδιάζουν.
 Τέρας φοιτῶν, ποὺ ὅσα φτερὰ στὸ σῶμα του ἔχει, τόσα
 καὶ μάτια κάτω ἔχει ἀνοιχτά, καὶ στόματα καὶ γλῶσσες
 ποὺ ὅλο μιλοῦν, καὶ τόσ' αὐτιά ποὺ πάντα ἔχει ἀσκωμένα.
 Τὴ νύχτα τρέχει ἀνάμεσα γῆς καὶ οὐρανοῦ, στὰ σκότη
185. σφυρίζοντας, καὶ δὲ σφαλεῖ σ' ὕπνο γλυκὸ τὰ μάτια,
 καὶ τὴν ἡμέρα σ' ἀψηλὸς σκεπὲς ἡ πύργους στέκει
 σκοπός, καὶ τὶς πολύκοσμες κατατρομάζει χῶρες,
 μαντατοφόρος σταθερὸς ψευτιᾶς καὶ ἀλήθειας ὁμοία.

(Ἀπὸ τὴν «Αἰνειάδα» Βιβλίο Δ'.)

ΓΕΡ. ΣΠΑΤΑΛΛΑΣ